

Arrest

nr. 51 260 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS, die *loco* advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn.

Op 27 april 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van partner in een duurzame relatie van mevrouw J.Y. (...) van Belgische nationaliteit.

Verzoeker legt een bewijs van wettelijke samenwoning neer en wordt verzocht om ten laatste tegen 26 juli 2010 bewijzen van zijn duurzame relatie neer te leggen.

Op 4 mei 2010 legt verzoeker dan ook bijkomende bewijzen neer aangaande zijn duurzame relatie, met name verscheidene foto's.

Op 18 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 27.04.2010 door (...) van Ghanese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

Betrokkene legt als bewijs voor de relatie enkel foto's voor. Aangezien met uitzondering van twee foto's, de data duidelijk zelf met balpen zijn aangebracht, kan de authenticiteit van deze foto's niet getoetst worden. Op basis van twee foto's kan men bezwaarlijk stellen dat afdoende bewezen is dat betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag een stabiele en duurzame relatie hebben.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3, 1° en 2° van het "K.B. van 7 mei 2008 tot vaststelling" en "van artikel 4.M1.4 van de Omzendbrief van 30.09.1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie (B.S. 14.11.1997)" en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Artikel 4M.1.4 van de Omzendbrief van 30.09.1997 omschrijft hoe het duurzame karakter van de relatie door de aanvrager dient bewezen te worden: dit bewijs kan bestaan uit betrouwbare getuigen, een gemeenschappelijke huishouding, de samenwoning, fotografisch materiaal, facturen en dergelijke.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag fotografisch materiaal aangebracht om de duur van de relatie aan te tonen: het betroffen enerzijds foto's waarop de datum digitaal (uitprint van computer) vermeld stond, en anders foto's waarop hij de datum vermeld had met de balpen, nu men hem dit aangeraden had in het gemeentehuis bij afgifte van de foto's.

Minstens één foto vermeldt de datum van december 2008, de andere foto's vermelden 18 april 2010 nu verzoeker en zijn partner op dat ogenblik 1 jaar (religieus) gehuwd waren. De verwerende partij schuift het fotomateriaal zonder meer terzijde, en argumenteert dat foto's waarop met balpen de datum vermeld staat niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden. Met betrekking tot de andere foto's vermeldt de

verwerende partij dat ‘op basis van twee foto’s men bezwaarlijk kan stellen dat afdoende bewezen is dat betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag een stabiele en duurzame relatie hebben’, maar motiveert de verwerende partij niet waarom deze foto’s de duur van de relatie niet kunnen aantonen. Immers, er is voorzien dat bewijzen van de duurzame en stabiele relatie kunnen geleverd worden aan de hand van fotografisch materiaal, hetgeen de verzoeker gedaan heeft.

Verzoeker brengt foto’s aan, die op datum van zijn aanvraag reeds 1 jaar en 5 maand oud zijn, en waaruit dus blijkt dat de relatie tussen partij ruim meer dan de door de het voorziene termijn van 1 jaar duurt. Bovendien wonen partijen reeds samen sinds augustus 2008: verzoeker en zijn partner woonden op hetzelfde adres, hun huidige adres, en de verwerende partij kon dit perfect afleiden uit de registers van de gemeente.

Wanneer de verwerende partij meent dat al deze informatie onvoldoende is, dan motiveert hij niet alleen haar beslissing niet en dan vooral wat de digitale foto’s betreft van december 2008 - maar komt bovendien op een kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing.

De formele en de materiële motiveringsverplichting evenals het redelijkheidsbeginsel zijn derhalve flagrant geschonden.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna afgekort de Raad) wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het weigeren van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat zij is genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en in de motivering van de bestreden beslissing worden de feitelijke overwegingen die aan deze beslissing ten grondslag liggen vermeld. Zo wordt verwezen naar het feit dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en een stabiele relatie te hebben van ten minste één jaar met zijn partner. De verwerende partij verduidelijkt dat verzoeker als bewijs van zijn relatie fotomateriaal heeft aangebracht, doch dat met uitzondering van twee foto’s de data met balpen zijn aangebracht waardoor de authenticiteit van deze foto’s niet kan getoetst worden. Verder motiveert de verwerende partij dat men op basis van twee foto’s bezwaarlijk kan stellen dat afdoende is bewezen dat verzoeker al minstens één jaar voor de aanvraag een stabiele en duurzame relatie heeft. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven wel degelijk kent daar hij ze bekritiseert.

Waar verzoeker aanvoert, aangaande het onderdeel van de motivering dat luidt als volgt: “*op basis van twee foto’s men bezwaarlijk kan stellen dat afdoende bewezen is dat betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag een stabiele en duurzame relatie hebben*”, dat de verwerende partij niet motiveert waarom deze twee foto’s niet kunnen worden aangenomen als bewijs van een duurzame en stabiele relatie, dient de Raad op te merken dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren. De uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Bovendien blijkt dat verzoeker zowel de schending van de formele als van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren, is niet

mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit het oogpunt van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Er moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 april 2010 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van partner van een Belg met wie hij een duurzame relatie heeft op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

Het relevante onderdeel van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk, die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie, die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, alsook aan te tonen dat deze relatie al minstens één jaar duurt.

Verder wijst de Raad erop dat de verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoeker al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie hij zijn verblijf aanvraagt. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken waarvan zij de overlegging eist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht.

In casu blijkt dat verzoeker op het moment van zijn aanvraag van 27 april 2010 een bewijs van wettelijke samenwoning heeft neergelegd en dat de verwerende partij hem verzocht om ten laatste tegen 26 juli

2010 bewijzen van zijn duurzame relatie neer te leggen. Op 4 mei 2010 legt verzoeker dan ook bijkomende bewijzen neer aangaande zijn duurzame relatie, met name verscheidene foto's. Op 18 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat slechts twee digitale data op de neergelegde foto's prijken en dat op de overige foto's de datum duidelijk zelf met balpen is aangebracht. Evenmin weerlegt verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat de authenticiteit van de foto's niet kan worden nagegaan om reden dat verzoeker met balpen zelf een datum heeft aangebracht op de foto's. Hij stelt enkel dat de verwerende partij het fotomateriaal zonder meer ter zijde schuift.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij terecht stelt dat met uitzondering van twee foto's, de datum van 18 april 2010 met balpen op de neergelegde foto's is aangebracht. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de authenticiteit van de foto's waarop de datum met balpen is aangebracht niet kan getoetst worden. De verwerende partij kan op basis van deze foto's niet op objectieve wijze vaststellen dat verzoeker reeds een duurzame en een stabiele relatie heeft van ten minste één jaar met de partner in functie van wie hij zijn verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Waar de verwerende partij stelt dat op basis van de foto's met digitale datum (uitprint computer) niet afdoende bewezen is dat verzoeker minstens één jaar voor de aanvraag een stabiele en een duurzame relatie heeft, dient de Raad wederom te wijzen op de ruime discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. Het komt niet aan de Raad toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de verwerende partij en te bepalen wat als een afdoende bewijs kan worden beschouwd. Het enkele feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij toont op zich niet aan dat de bestreden beslissing onwettig is en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verder dient de Raad vast te stellen dat het niet kennelijk onredelijk lijkt om te stellen dat de foto's, waarvan één gedateerd op 7 december (onleesbaar jaartal – verzoeker houdt voor dat het 2008 is, doch dit kan noch uit de foto aanwezig in het administratief dossier, noch uit de foto gevoegd bij het verzoekschrift worden afgeleid) en de overige gedateerd op 18 april 2010, niet afdoende bewijzen dat verzoeker minstens één jaar voor de aanvraag (de aanvraag dateert immers van 27 april 2010) een stabiele en duurzame relatie heeft, aangezien het geheel niet duidelijk is of de foto van 7 december dateert van één jaar voor de aanvraag.

Waar verzoeker stelt dat hij reeds samenwoont sinds augustus 2008 met zijn partner in functie van wie hij zijn verblijfsaanvraag indient, dient er opgemerkt te worden dat de verwerende partij verzoeker uitdrukkelijk heeft verzocht om zelf bewijzen bij te brengen van zijn duurzame en stabiele relatie. Verzoeker had kunnen wijzen op het feit dat hij op hetzelfde adres ingeschreven stond als zijn partner. Dit heeft hij echter niet gedaan. Bovendien ongeacht het feit dat de verwerende partij dit perfect kon nagaan in de registers van de gemeente, kan er niet worden ingezien hoe dit argument dienstig kan worden aangevoerd, daar het determinerend motief luidt dat verzoeker het duurzame en stabiele karakter van de relatie gedurende minstens één jaar niet afdoende heeft aangetoond en dit immers slaat op een feitelijke situatie en niet uitsluitend kan slaan op wat staat ingeschreven in de rijksregisters van de gemeente.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het artikel 4M.1.4 van de Omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame en een stabiele relatie (BS 14.11.1997) en toelicht in zijn uiteenzetting dat 'dit artikel bepaalt hoe het duurzame karakter van de relatie door de aanvrager dient bewezen te worden: dit bewijs kan bestaan uit betrouwbare getuigen, een gemeenschappelijke huishouding, de samenwoning, fotografisch materiaal, facturen en dergelijke', dient de Raad op te merken dat dit artikel inderdaad toelicht op welke wijze de aanvrager het duurzaam karakter van de relatie kan bewijzen. Daargelaten de vraag of verzoeker de schending kan aanvoeren van omzendbrieven gericht aan administratieve overheden, die richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten, dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij geenszins motiveerde dat verzoeker het duurzame karakter van zijn relatie niet mag staven met fotomateriaal. De verwerende partij oordeelde binnen haar discretionaire bevoegdheid en op basis van de stukken die verzoeker *in casu* heeft neergelegd dat men op basis van foto's met slechts twee digitale data bezwaarlijk kan stellen dat afdoende bewezen is dat de betrokkenen reeds minstens één jaar voor de aanvraag een duurzame en stabiele relatie hebben.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker in zijn enig middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De verwerende partij is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont verzoeker aan dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Tot slot merkt de Raad op dat de verwerende partij een exceptie opwerpt, daar verzoeker in gebreke blijft in te gaan op verscheidene van de door hem aangevoerde schendingen. Zij licht toe dat een middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd in zoverre er geen weergave is in de toelichting van het middel aangaande de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden.

De Raad stelt vast dat luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker vermeldt in de aanhef van zijn middel de schending van artikel 3, 1° en 2° van het koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 7 mei 2008, doch laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het voormelde artikel schendt. De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Het enige middel van verzoeker is in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU